



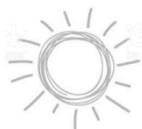
10.

číslo

XIII. ročník

ZUŠkoviny

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř
vychází 3. června 2019 s neutuchající nadějí



Úvodník

Radujte se z každého nádechu. Z každého výdechu. Z každého kroku. Z každého úsměvu. Z každého slova. Z každé melodie. Z každé květinky. Z každé louže. Z každého paprsku slunce. Z každého mravence nebo komára... Z každého dne. Zní to jako taková ta kýčovitá motivační ezo-průpovídka. Ale neslibuji vám, že vaše radost způsobí rovnováhu vesmíru, anebo rovnováhu vaší duše. To ne. To slíbit nemůžu. Ale můžu vám slíbit, že když se budete radovat a usmívat, tak se na vás lidé kolem budou usmívat nazpátek a budou se radovat s vámi. A kýč to možná je. A možná taky ne. Ale radujte se. Proč? Protože můžete. Protože nic není samozřejmostí. A protože nic není jen tak. A když se budete radovat, tak vám všechno půjde líp. Tak nesmutněte, osušte slzy a hurá do toho. Poslední měsíc školního roku je tu. Tak žádný fňukání a ještě si to ten měsíc užijeme než to zas bude všechno úplně jinak!
Bapu

Štěstí a šťastný se používá ve dvou významech. Mít štěstí a udělat štěstí je vnější příznivá událost nebo okolnost, často nahodilá a nezasloužená. Být šťastný, mít šťastnou povahu je vnitřní pocit radostného a více méně trvalého vyplnění.

Radost je příjemná emoce, vznikající v reakci na úspěch či zisk. Slabší formou je spokojenost, silnější pak extáze. Trvalejší a intenzivnější forma radosti je pocit štěstí. Radost je často provázena úsměvem nebo smíchem. Tělesnými projevy radosti je zvýšení srdečního tepu a krevního tlaku. Religionista Tomáš Halík poukazuje na to, že dokonalá radost pochází z proměněné bolesti.

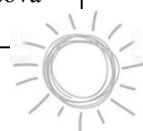
Úsměv je typická grimasa provázející radostné vnitřní rozpoložení člověka. Úsměvem reagujeme na vtip, radostnou novinu, na pomoc nebo pozdrav. Při úsměvu člověk pozvedne ústní koutky a poodhalí zuby. Při smíchu se zapojí také bránice a přidá se hlasitý projev. Někteří psychologové rozlišují úsměv upřímný a hraný na základě mimických svalů, problematika je dosti složitá, protože škála úsměvů u každého člověka je nesmírně pestrá. (*Wikipedie*)

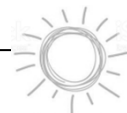
„Štěstí přichází jako dar a nedá se na životě vybojovat ani vyvzdorovat.“ (Nicolai Hartmann)

Hledáme nové redaktory

Redakce Vašeho-Našeho zuškového měsíčníku má volná místa redaktorů, dopisovatelů. Bavilo by tě podílet se na podobě ZUŠkovin? Máš nápad, co v nich zlepšit? Píšeš si své literární pokusy do šuplíku? Baví tě mluvit s lidmi o důležitých věcech? Fotíš? Dej o sobě vědět! Nech na sebe kontakt v poštovní schránce ZUŠkovin v přízemí zušky vedle učebny Dramatáku, ozveme se a budeme rádi! Potřebujeme nový vítr do plachet, nové světlo do tunelu, neotřelý a třeba i ulitý názor na společnou věc! A bereme i rodiče a přátele zušky! Neváhejte už ani chvíli! Stačí lístek se jménem – pseudonymem a kontaktem! Bude nás víc, nebudeme se bát... (*dosad'te si sami koho...*) nic!

Na spolupráci se těší redakce a Jarka Holasová





Z notesu pana ředitele

Nevěřicně obracím poslední stránku v mém notesu tam a zpět, ale opravdu, je opravdu poslední v tomto školním roce. Ne, že bych se netěšil na prázdniny, ale nějak ten školní rok doslova utekl. Nebývale rychle. A to i přes to, že v májovém měsíci bylo tolik akcí, že se ani na plakát nemohly vejít. Dočtete se o nich na dalších stránkách ZUŠkovin, já zde rád zmíním několik z nich. Zatím nevídanou akcí byl první ročník festivalu Jařinec, který pořádalo Kolegium hraběte Šporka - sdružení při naší zušce společně se školou a dalšími partnery. Festival začal, probíhal a skončil nad všechny mé představy a byl jsem z něho a vím, že ne sám, doslova unešený. Proto i přes to, že nemám rád rychlé ubíhání času, dalšího ročníku Jařince se už teď nemůžu dočkat. I další květnové akce byly nezapomenutelné. Ať to byl něžný Koncert pro maminky, rekordní koncert rodin, gala koncert čtyř houslistů a jedné klavíristky, osvěžující akce „Žahadlo“ nebo parádní koncert našeho BigBandu s pravým americkým Bandem v městském divadle. A to ještě chybí tři akce v rámci projektu ZUŠ OPEN, které proběhnou až po uzávěrci. Jako by platilo nejen na poli, ale i u nás: „studený máj, v zušce je ráj“. A těsně před uzávěrkou nám radostnou novinu z Hradce Králové přivezl Kytarový betlém Matyáše Brauna s Milošem Dvořáčkem, který v celostátní soutěži získal první cenu. V konkurenci těch nejlepších z celé republiky, společně úžasem poroty a posluchačů nad skvělou muzikou, dirigentským výkonem Miloše a počtem kytaristů v našem souboru, který byl největší ze všech. Za každou z těch akcí je mraky a mraky práce, jako vody, která z nich teď zaplať Pán Bůh padá. Za tu práci (i vodu) velký dík. Ale i červnová stránka notesu zdaleka není prázdná, rozmanitých akcí na ni je dostatek. Tak si nějakou vyberte. Uvidíte, že umění je medicína, která zabírá vždycky a tou co připravujeme u nás se nemůžete předávkovat.

Krásný červen všem přeje Váš Vlastimil Kovář.

Bylo – nebylo



Jařinec – nový jarní alternativní jaroměřsko-josefovský festival je na světě!

Nový divadelní festival vznikl z iniciativy členů Kolegia hraběte Šporka při ZUŠ F. A. Šporka v rámci oslav 30tin Dramaťáku na této škole a bude se opakovat každé jaro. Festivalová produkce letos sáhla po inscenacích souborů dramaťáku z jaroměřské ZUŠ z letošní i minulých sezón, které se v Jaroměři ještě nehrály. Diváci jich mohli během tří dnů vidět jedenáct. Z návštěvníkova ohlasu: „*Úžasná atmosféra, dokonalá lokace, nabitý kvalitní program, milé občerstvovací okénko a mnoho dalšího. Zvládli jste uspořádat parádní akci bez žádných viditelných komplikací. Smekám. Narodil se festival a já mu přeji minimálně stejný věk jako vašemu dramaťáku.*“

10.-12.5.2019

Pokud jste nestihli ročník první, těšte se už nyní na ten druhý, který přinese více spřátelených souborů s experimentujícími inscenacemi, a hlavně s inscenacemi ušitými přímo na míru prostoru Bastionu IV, který nabízí tolik zajímavých

alternativ, a to si nemůžete nechat ujít! Velké poděkování Městu Jaroměř za finanční podporu a panu Janu Paďourovi a Umělecké kolonii Bastion IV za nevídanou spolupráci. Jé

Jařinec-pátek-předzpěv: „Čechové jsou národ dobrý!“



„Nový svěží jarní festival, který chce být alternativou pro jaroměřské diváky a troufá si doplnit kulturní program města o alternativní počiny amatérských i profesionálních souborů, které tvoří experimentující inscenace...“ jste se mohli dočíst v anotaci. Festival začal v pátek 10. 5., kdy se dramaťáci sešli v zuš, děvčata si upletla věnečky z řepky, zkusili jsme, co a jak, a tak trochu v „dobovém“ kostýmu se vydali na náměstí a cestou zvali a zvali kolemjdoucí na sobotní program. Paní z ČRo Hradec Králové s námi natočila pozvání pro posluchače a už to za tónů pianina před vinotékou začalo. Skladba programu se úspěšně třefovala do struktury Máchova Máje. M-O-A

„Čechové jsou národ dobrý! Nešťastný, jenž v nouzi lká, nechť se k Čechovi obrátí, ten mu rychlou pomoc dá;...“



Jařinec-sobota a neděle-zpěvy a intermezza

Sobotní program začal v Divadle NaČerno pohádkou „Ubrousku, prostři se!“. Odpoledne už se všechna představení konala v krásném prostoru Bastionu IV v Josefově, kde se od rána vše pečlivě připravovalo. Ve venkovním „špulkovém divadle“ soubor Popcorn zahrál „Ruku v ruce“. Následovala dvě představení podle předlohy J. Préverta „Lepardessus“ (soubor Desgirafes) a „A co antilopy?“ (soubor Je to tajný!). Diváci od 12 let poté mohli vidět inscenace „Všech pět mých“ a „Šlápěj“, zatímco pro menší publikum venku hrála pohádky Jarka Holasová. Následovala představení „Asi jsme špatně odbočili...“ a pro dospělé „Ušubraná“. Venkovní představení zpestřovali volně pobíhající pávi, kteří vše sledovali a nebáli se projevit své dojmy nahlas. Večer za námi z Prahy přijela kapela VY se svou zhudebněnou poezií a kolem půl jedenácté začala poslední sobotní performance „Na zdraví!“. Dobrá nálada vydržela až do hodin ranních. V neděli celý festival zakončila pohádka „O šmolíčkovi“ od Malých dvou s Matějem. Skvělou atmosféru podpořilo i počasí a my děkujeme organizátorům a všem, kteří se přišli podívat! Pá



Convivium na Náchodské Prima sezóně

Jako loni, tak i letos Convivium zavítalo na Náchodskou Prima sezónu, jenž je celostátní přehlídka studentské umělecké tvořivosti. Ve středu 15. května jsme po ranním zkoušení odehráli v náchodském Beránku inscenaci „Všech pět mých“. Kdo z vás to ještě neviděl, přijďte se podívat 4. června v 19 hodin do Divadla NaČerno. Po vynikajícím a obřím obědě jsme se sešli s porotou a ostatními účastníky na rozboru divadel, které jsme během dopoledne viděli. Třešničkou na dortu byl ale odpolední pohybový workshop s Vendulou Burger. Vendula je česká herečka, loutkářka a ředitelka soukromé divadelní školy v Praze. Ukázala nám různé metody herecké práce s vlastním tělem a imaginárním předmětem. Celý den byl tak krásně zakončen a my se už teď těšíme na další setkání s tak šikovnou a inspirativní ženou někde jinde a jindy!

k-Ája



Koncert maminkám k svátku

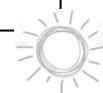
„Maminko, mámo, slunečné ráno, přejem ti dneska buď pořád hezká...“ tak přesně tímhle přáním začal tradiční podvečer, který je v ZUŠce velkým svátkem a moc pěknou chvilkou, vždycky kolem druhé květnové neděle. Maminky a babičky otírají oči a děti se ještě trochu stydí, protože veřejně dát mamce pusu a kytičku a poděkovat za všechno, co pro nás dělá, není vůbec jednoduché. Vše se to nakonec povedlo! „...kytici z tónů svážeme k tomu, všechno ti dáme, rádi tě máme!“ Co k tomu ještě říct? Děkujeme, že jste maminky, přišly!

Jé

Koncert rodin

Na letošním koncertě rodin se sešel rekordní počet účastníků. Ještě ve středu v pět hodin ale nebylo jisté, zda jedinými vystupujícími nebude jen hrstka statečných (donucených dětí kolegů učitelů). Pak se ale začali trousit první zájemci o zkoušku na sále a ve výsledku bylo úplně plno. Když „dorazilo poslední těleso, vlastně kolegyně Martina Zemková se svou skupinou, mohlo začít losování čísel pořadí, to totiž jako obvykle není nikomu známo. Jako první vystoupili naprostí nováčci. Malá Anička Malinová, která hraje od pololetí na housle, zahrála s maminkou u klavíru písničku Ovčáci, čtveráci. Původní klavírista tatínek si vyvrtnul kotník, takže toto číslo bylo ohroženo, ale nakonec se maminka narychlo melodií naučila. Sál plný muzikantů si po prvních tónech začal pobrukovat s nimi. Fejtovi se představili jako „veselá rodina, kterým nejde hrát rychlé rytmy, takže mohou hrát skladby buď dětské, nebo pomalé“ – vybrali si píseň Jarka Nohavici Z minula do budoucna. „Vybral ji původně

starší syn, který ale před 48 hodinami dostal chřipku. Takže ho musel zastoupit mladší syn, ten však dostal chřipku dnes ráno.“ Nakonec tedy narychlo vystupovala pouze maminka na kytaru a dcera s tatínkem zpívali. Paclíkoví mají doma křečka. Poslední dobou se točí vše kolem něj, tak i dvě vybrané písně byly o křečkovi. Obě písně vypráví „o poměrně tragických událostech vtipně“. První od Michala Horáka Hej teto! (chudák křeček sežral magnet a přitavil se k topení), druhá od Ivana Mládka Neopatrný křeček (železniční vlečka porazila křečka – dopadlo to výborně, jsem jen trochu v šoku...). Hrála a zpívala celá rodina, otec na banjo a cajon domácí výroby, matka na tamburínu, starší dcera na kytaru a mladší na zobcovou flétnu. Hudební skupina Šimkery family je



mnohaletým partnerem této akce a ani letos nezklamala. Původní scénář, že se nesejde celá rodina, nakonec našťastí pro nás, posluchače, nedopadl. Takže vystupovali všichni, a to s písničkami od skupin Zhasni – Pošli mi (písničku) a Asonance – Království Keltů. Rodiče hráli na kytary, otec ve druhé písni na bubínek, starší dcera vajíčko a mladší housle. A samozřejmě všichni zpívali. „Manželka mi posunuje stojánek, jako by chtěla, abych se díval do textu. Asi mi nevěří, že tu píseň umím, ale já stejně nemám brejle...“ Rodina Tichých se inspirovala slovy z minulého ročníku „Když nesladíme nástroje, alespoň sladíme oblečení“ a rozhodla se pro „černou, smuteční barvu“, ale nakonec stejně ladili, „protože se to tak dělá, ale my to v té rychlosti stejně nedoladíme“. Nepředvedla se v plném počtu, nejmladší dcera pouze poslouchala. V překvapivém složení dva klarinety (Bára a „Pavlinka, která hrála na varhany a pak na klavír vždycky snila, že bude mít nástroj, který si může přinést“ – hraje na klarinet čtyři dny), flétna (maminka, „která se kvůli nacvičení této skladby čtyřikrát znovu naučila hrát“) a basklarinet (tatínek „po dvaceti letech“) zahráli Klarinetový kvintet Richarda Percivala An Afternoon In Rio, kterou si „připravovali již čtyři roky, ale nikdy to nevyšlo“. Druhou skladbu, píseň skupiny Jablkoň Velmi nesmělá, pro změnu zvolili hodinu před koncertem. Bára hrála na kytaru a s ostatními také zpívala. Rodina Žárských si vybrala pro své vystoupení píseň z Valaška. Jenže hlavní zpěvačka jim vypadla kvůli soutěži. Proto museli narychlo vymyslet něco jiného, a to Píseň skupiny Poletíme? Moje poslední vůle. Pan Žárský, evangelický kněz, zdůvodnil volbu písně tím, že „pohřby jsou většinou smutné, ale my máme na smrt optimistický pohled“. (Víte, jaký je rozdíl mezi pesimistou a optimistou? Pesimista říká: „Horší to být nemůže.“, kdežto optimista: „Ale může!“) Otec hrál na kytaru, matka chrastítka a kazoo a syn cajon. Zpíval celý sál, protože jsme dostali lístky se slovy. A už tu máme Skořepovi. Tatínek „má zakázáno mluvit, protože je to blbý“, takže jsme se pouze dozvěděli, že „pro nevychovanost dětí“ bylo těžké se domluvit na zkouškách doma i na repertoáru. Nakonec to jistil malý Tobík (a „děkujeme paním učitelkám z MŠ, že Tobíka písničky naučily“) svým zpěvem za doprovodu bratra Jáchyma na kytaru a otce na violoncello. Vyslechli jsme píseň Kos („to je na tři!“) a Což ten panský mostek. Osmí Kovářovi jsme pravidelně poněkud výjimkou. My, rodičové, hrajeme v kapelách starou hudbu, takže i s dětmi si vybíráme skladby spíše z této oblasti. Také jsme nástroje různě prohazovali, takže tatínek hrál na cemballo a pak zpíval a hrál na housle, maminka housle po první skladbě vyměnila za sedmi strunnou basovou gambu a zpívala, Violka hrála na housle a také zpívala a Maruška zpívala a hrála na gambu altovou. „Barokní suitu“ jsme složili ze tří rozmanitých skladeb. První od Jaroslause Celbuse Guis cattus si po prvních tónech a prozření, co to vlastně hrajeme, s námi zazpíval celý sál. Druhou, tesknou francouzskou renesanční píseň Une jeune fillette, jsme se opravdu naučili zpívat starou francouzštinou. Třetí zvolená, Makedonská lidová píseň Što mi e milo, byla oříškem, protože sedmiosminový takt není zrovna nejllehčí, ale nakonec i tuto píseň se nám podařilo se ctí přednést. Skupina VIZEON (Víznerovi, Zemkovi a Ondra) byla co do počtu opravdu jedním z největších těles. Martina Zemková na kytaru a zpěv, manžel na basu (dvě prázdné struny a druhý prst – na zkoušce prý měl křeč v prstu, teprve poté manželka zjistila, že celou dobu drží prst na struně, ale „kdybych ho pustil, už ho nenajdu“), dcera Veronika zobcová flétna a zpěv a druhá dcera Tereza zpěv a k němu herecký výkon, Kája violoncello (saxofonistka, co od září přibrála druhý nástroj), její maminka také violoncello (učetní, která se naučila tahat smyčec na prázdných strunách) a Ondra violista s houslemi. Píseň Široký, hluboký jsme si rádi zanotovali s nimi. „Samozřejmě jsme očekávali úspěch, takže přidavek“ v podobě písně Kdyby tady byla taková panenka, posluchači zpívali též. „Holky babičky Hany“, tedy Jana Příbylová s dcerami, sestrou, jejími dcerami a babičkou společně natrénovaly tři kusy. V první Beginning Mississippi si mamky vtipně prohodily nástroje, Jana - učitelka klavíru - hrála na housle („já když mám trému, tak ten smyčec hrozně poskakuje!“) a Kamila – učitelka houslí – na klavír. Hrály ve složení troje housle, čtyřruční klavír a dvojce bicí. Další, Běžela ovečka, byla i se zpěvem, a nakonec došlo i na čtyři housle (Kamila) a nejmladší vnučku se zvonečkem v písni Pod naším okýnkem. Posledním milým hudebním číslem byla děvčata a maminka Křivkovy. Hrály „vážnou hudbu“ na sopránovou, altovou a tenorovou zobcovou flétnu, a to renesanční Tanz a Hexentanz. Rekordní účast mohla za to, že koncert začínající v šest končil ve tři čtvrtě na osm. Přesto byla atmosféra skvělá, takže všichni vydrželi až do samého konce. Moc jsme si ty necelé dvě hodiny společně užili!

Jana Kovářová



Výtvarná dílna na Kuksu, velká výstava na konci školního roku a návštěva umělecké kolonie v Josefově

Na začátku května jsme už po páté s našimi výtvarníky vyzkoušeli tři dny volna bez školní zátěže a domácího smýčeni jen a jen v tvůrčím procesu kouzelného kukského hospitalu. Čas tady snad ubíhá pomaleji, nápady a inspirace přichází rychleji, jídlo tu více chutná a spí se tady jako u babičky. Tématem letošního roku byla Zvířata. Zaměřili jsme se na malování akrylovými barvami na šepsované plátno jako velcí mistři malíři a kočičí hlavy, prořezávali jsme papír řezáky a sestavovali krajková vážčí křídla, pomalovali jsme si trička divokými letními barvami a z nich na nás



shlíželi leguáni. Malí i větší výtvarníci a výtvarnice udělali kus práce, a i když na večerní procházky po okolí nevyšlo počasí, nenudili jsme se. Většinu prací mohli zahlédnout návštěvníci na konci května, kdy jsme v koncertním sále školy a v naší učebně představili celoroční tvorbu. Kromě prací s tématem podzimu, Vánoc, zimy a jara jsme se tentokrát zaměřili na město. Přesněji jaroměřské náměstí z ptačí perspektivy. Pomocí šablon jsme tiskli, xerozovali a kopírovali, vytvářeli frotáže dotvořené kresbou, malbou. Kresby domů nad řekou, zadní strana náměstí, působí jako vysoká hradní zeď a je v ní tolik okének, balkónů, schodišť a výklenků, že je stále co objevovat. Jednotlivé detaily jsme zvětšovali a převáděli do linorytů nebo slepotisků. Nevyčerpatelná zásoba. Věnovali jsme se také keramice, konkrétně přímořským scenériím, podvodnímu světu, a především hlavní postavě povídky Stařec a moře od Ernsta Hemingwaye. Majáky, mořský příboj, rackové, plachetnice, loďky se samotnými rybáři a jejich chudé chýše, korálové útesy ve tvaru pestrobarevných misek, sasaneček, stihli jsme i mořské panny. Větší akvarely, temperové malby nebo kresby bílou fixou na kartonový papír. To vše jsme zakomponovali ve třídě pod strop a lapili do rybářských sítí. Hudebně výtvarně odpoledne s vousatým portrétem v nadživotní velikosti vyvrcholil akcí Hemingway předposlední květnové úterý. Hudebníci ze třídy p. učitele Brunnera evokovali atmosféru moře, vánku, zápalu boje, ale i afrického dobrodružství s trubením slonů a domorodých zvuků. Výtvarníci k tomu kreslili a malovali na stěny a sloupky třídy.

A ještě jedna zajímavost na nás čekala. Navštívili jsme se staršími žáky výtvarnou kolonii umělců v Josefově v Bastionu IV. Průvodcem nám byl jaroměřský umělecký řezbář, pan Jan Paďour, který nám za zvuku pávů ukázal na velkém nádvoří, co se dalo. Prohlédli jsme si ukázky jeho prací, motorové pily, se kterými pracuje, dřevo, které se používá a nahlédli i do výstavních prostor, kde vystavují zdejší umělci. Děkujeme! Radka Ulichová

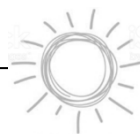
Týden uměleckého vzdělávání a amatérské tvorby

Soubor Popcorn se znovu vydal na výlet do Prahy, tentokrát byl pozván



do koncertního programu v rámci ARTýdne na Hudební akademii múzických umění. Cesta autobusem byla nad míru dlouhá, stáli jsme v koloně před Prahou a přijeli se zpožděním, naštěstí jsme vystupovali až třetí. Měli jsme dvě vystoupení. Nejprve scénické čtení Překlep a Škraloup, které jsme hráli už naposledy a pak „Jak ruce k maňáskům přišly“. Vše se nám moc povedlo a všichni moc tleskali. Bylo to super a moc jsme si to užili. Hlavně pak krátkou procházku za trdelníkem a po Karlově mostě. Viky





Americký Big Band v Jaroměři!

V pátek 24.5. v jaroměřském divadle proběhl koncert dvou bandů. Našeho BigBandu hraběte Šporka a amerického bandu s názvem The Georgia College Jazz Band, který funguje pod vedením pana Townera. Tento band je z dalekých spojených států amerických, konkrétněji z Milledgeville. Sešli jsme se jako každý koncert, vše se postavilo a probíhala zvuková zkouška. Zvučili oni, zvučili jsme my a s úderem 18. hodiny zahájil svůj blok jaroměřský BigBand. Slyšet jste mohli nové skladby, ale také ty starší. Po technické pauze přišlo to, na co všichni čekali – americký BigBand. Bylo to krásné. Band se skládá z mladých lidí, převážně kolem 20 let. Hezky jim to šlapalo, rytmus, dynamika, přesnost. Bylo vidět, že ví, jak hrát. Po koncertě se oba bandy společně vypravily na pohoštění do Corrada. Bylo to velmi příjemné. Seděli jsme společně s americkými muzikanty, překonali jazykové bariéry a povídali si o muzice, školství, autech, teenagerech, zkrátka o všem, co jen přišlo na jazyk. Bylo to krásný zážitek, který mě nabil pozitivní energií a dodal další chuť do hraní. Bylo by bezvadné provozovat tyto mezinárodní koncerty. Myslím si, že je to oboustranně prospěšné a člověk nabere motivaci, chuť a pozná nové kamarády.

čaBMA



„HH“

Konec školního roku je před námi a s ním končí i rubrika „HH“, která měla za cíl připomenout čtenářům dějiny hudby v historickém kontextu. Od září jsme ve zkratce prošli každý měsíc jiným hudebním obdobím. Děkuji čtenářům za pozornost a také děkuji všem, kteří se ochotně zúčastnili ankety. Věřím, že jste si při čtení rubriky leccos připomněli a v něčem si třeba své znalosti rozšířili.

(h)RUŠ

Představujeme...Žahadlo

Co je to Žahadlo? (ptám se Martina Brunnera, duchovního otce nového formátu, který budeme u nás potkávat)

Je to, řekl bych performance, která by měla žahnout diváka a posluchače, v tom smyslu, že třeba je něco samozřejmé, ale on už to dávno zapomněl a neví...měla by ho vytrhnout z jeho stereotypu a upozornit ho, že by bylo dobré si třeba pana Hemingwaye znovu přečíst. **Proč byl první díl věnován právě Hemingwayovi?** To je náhoda...ale mám ho rád. Přečetl jsem v rámci programu svůj oblíbený kousek z Ostrovů uprostřed proudů. **Jak první díl projektu dopadl?** Dopadlo to výborně po hudební stránce i výtvarné, poprvé jsme využili kolektivní improvizaci, která se dělá na místě. Něco málo bylo připravené, byly tam připravené a rozmístěné krásné artefakty. Přišli rodiče výtvarníků...ale mělo by to být hlavně pro studenty gymnázia a dát jim vědět, že je Ernest H. fajn a je dobré ho mít na nočním stolku...neznám lepší povídky. Dokáže psát o různých tématech ze života. Jen jsme na něj upozornili. **Jakou plánujete frekvenci takových pořadů a co plánujete?** Uvidíme...zabrousil bych do filmu nebo do výtvarného kumštu. Jsme základní umělecká škola, studenti by se měli vzdělávat v kultuře obecně, vylepšovat si kulturní rozhled ...forma Žahadla by jim měla pomoci.





Přišla jsem...Barbora Maksymovová

Pamatuješ si, když jsi přišla poprvé do zušky? Přišla jsem vlastně víckrát. Poprvé mě na flétnu nevzali, že nemám hudební talent. Šla jsem na dramaťák, chodil tam bratr a pak další rok jsem šla znovu k přijímačkám do hudebního oboru a dozvěděla se, že jsem měla přijít už dřív. Zobcová flétna mě strašně nebavila, chtěla jsem hrát na harmoniku. Při postupových zkouškách mi pan učitel Slezák nabídl trumpetu. Tenkrát jsem nevěděla ani jak to vypadá, a tak jsem začala hrát na trumpetu. Když mi skončila hudební nauka, říkala jsem si, co teď budu dělat, a přihlásila jsem se na kytaru. **Kolik dnů v týdnu jsi trávila v zušce?** Pět. **A to se letos mění, že?** No, před týdnem jsem odmaturovala a i když nechci, tak v zušce končím, ale v BigBandu bych ráda ještě hrála. **Vraťme se k minulému roku, který byl pro tebe hodně umělecky výjimečný.** Vloni nám Jarka v dramaťáku nabídla individuální projekty...a já si přinesla předlohu a taky nápad, na zvukový plán inscenace. A povedlo se to, soubor výslednou inscenaci „Asi jsme špatně odbočili...“ hrál na Loutkářské Chrudimi, Šrámkově Písku, Jiráskově Hronově, byly mi uděleny dvě ceny za koncept inscenace. A v zuškové soutěži ve hře na trubku se také podařilo, byla jsem druhá v celostátním kole. Letos jsem byla přijata na Konzervatoř Jaroslava Ježka, kde budu studovat trubku. Divadlo teď zatím čeká. **Tedy hodně štěstí ti přejeme a veselé návraty!** Jé

Vždycky jsem si říkala, že odmaturuju a nastanou dlouhé prázdniny a nebudu nic řešit. Ale ono tomu tak není. Odmaturujete, všichni se s vámi loučí a gratulují vám. A vy, aniž byste chtěli, tak se dojmáte nad tím, že i ti lidé, které jste nemohli vystát vám prostě chybět budou. Každodenní rutina, kolotoč, který se mi začal zpomalovat a za chvíli se zastaví úplně a já budu muset vystoupit a nastoupit na nový. Celé dětství a studentské mládí jsem strávila právě tady v zušce, s partou lidí, která to má nastavené jako já. Bylo to krásné. Chtěla bych touto cestou poděkovat všem, kteří mi naplňovali můj volný čas. V zušce jsem trávila týden, co týden od své první třídy a teď to končí. Díky všem, kteří mě hudebně i dramaticky vychovali! Měli se mnou starosti a snad i radosti. A já se s váma stejně loučit nebudu, protože se zas brzo ukážu. Pac a pusu Bára Maksymovová



...viděli jsme...



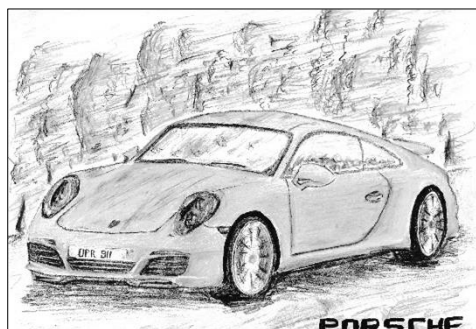
...Ernesta Hemingwaye ve výtvarném oboru
a Absolventský koncert.





...zvítězili jsme!

„Evičko, mám něco napsat o letošním Guitarreandu...ale co mám psát? Vyhráli jsme, no. To se mám chlubit? Nemohla bys něco napsat?“ Tak dobře. Napišu vám, jak to všechno bylo. Blíží se soutěž. Miloš Dvořáček pracuje na aranžích. Jdu spát, Miloš tvoří, vstávám, Miloš opět sedí u not. Vracím se z práce a z pokoje se ozývá: „Evičko...mohla bys na chvíli?“ Na kytaru hraju jednotlivé hlasy. Ověřuje si, jestli je vytvořená aranž podle jeho představ. Občas mě jeho neskrývaná radost z toho, jak pěkně to zní, dojíhá. Několik týdnů se celý proces opakuje. Aranž je hotová. Tak a teď už to JEN naučit tu partu. Koncentrace zkoušek stoupá a je to tady. S 19-ti členným orchestrem vyráží ukázat hradeckému Guitarreandu, jak se hraje v Jaroměři. Přestože se snaží působit klidně, a naopak trochu klidu dodává svým žákům, uvnitř se chvěje. Nejde mu o vítězství, jen by byl rád, kdyby se podařilo alespoň z části zahrát tak, jak to umí. Soutěžní skladby jsou odehrány a jaroměřský orchestr míří k domovu. K vyhlášení vítězů se vrací Miloš sám. Soutěžilo celkem 9 kytarových orchestrů z celé republiky. To je velká konkurence. A teď se to rozhodne. 3. místo...nic, 2. místo...nic, 1. dělené místo...taky ne. **1. místo a absolutní vítěz soutěže ZUŠ Jaroměř, kytarový orchestr vedený Milošem Dvořáčkem!** Nemůže tomu uvěřit. Zaznívají pochvalná slova od poroty a Miloš je šťastný, že se to i tentokrát povedlo. 1. cenou je kytara z dílny Pablo Vitaso, dort ve tvaru kytary a asi 10kilový pytel plný sladkostí. To je problém, Miloš je tu sám. Ještě že mu byl poskytnut nákupní košík, aby všechny obdržené ceny dopravil do auta. Kdyby nebyl elegantně ustrojen, snadno by mohl být zaměněn za bezdomovce vezoucího všechen svůj majetek. A na závěr to nejdůležitější: „A já vám, bando jedna, děkuju. Zmákli jsme to. Miloš“
pro ZUŠkoviny zapsala „jeho“ Evička



Květnová výtvarná soutěž už má opět svého vítěze. Mezi Dopravními prostředky (minulosti, současnosti i budoucnosti) zvítězila kresba žlutého Porsche **Jana Paďoura**. Sešly se nám, kromě parníků a lodí, psího spřežení, koloběžky ze dřeva, také dopravní prostředky budoucnosti, například hasičský létající robot zvaný Hasbot nebo světélkující auto budoucnosti (z alobalu). Děkuji všem účastníkům, diplom a odměna je nemine a vítězi gratuluji!
Radka Ulichová

Ústřední kolo soutěžní přehlídky LDO ZUŠ

pro náš **soubor Je to tajný!** proběhlo o víkendu 1. a 2. června v ZUŠ v Litvínově a bylo pro nás zlaté. Autorská adaptace básně v próze J. Préverta „Výjev ze života antilop“ pod naším názvem „**A co antilopy?**“ se **umístila ve Zlatém pásmu**. A já děkuji Petrovi, Páje, Míše, Klárce, Adě a Rozárce za čas, energii a chuť přemýšlet a tvořit a diskutovat.
Jé

Do šatny

Honzíku, kde máš vysvědčení?

Co říkal tvůj tatínek na vysvědčení?

Půjčil jsem ho Mirkovi, chce postrašit rodiče!

No, byl pěkně naštvanej, paní učitelko, radši se mu vyhněte!

Roman dostal na vysvědčení pětku z matematiky a jedničku z hudební výchovy.

Tatínek: Tak ty dostaneš pětku z matiky a ještě si prozpěvuješ?

Syn prvoligového fotbalisty přinese domů vysvědčení:

Zase jsi dostal na vysvědčení čtyřku z dějepisu?

Tak jak jsi dopadl?

To zavinil Alexandr Veliký!

Perfektně! Všichni museli třídu opustit,

Tak si najdi jiného kamaráda!

jen moje smlouva je minimálně o rok prodloužena!

Přejeme vám prázdniny zalité sluncem!

Prázdniny plné klidu a pohody, zpívejte si, čtěte si, hrajte si a taky hrajte, ať není nástrojům smutno a kreslete a malujte a tvořte a užívejte si! A trochu se těšte! Teď ještě na to, až to volno začne a pak zas až to skončí a hurá do nového začátku! Na shledanou v září!

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356

e-mail: info@zus-jaromer.cz, www.zus-jaromer.cz

10. číslo vychází 3. června 2019 s neutuchající nadějí

redakční rada: k-Ája (Karolína Novotná), čaBMa (Barbora Maksymovová), Bapu (Alžběta Skořepová),

(h)RUŠ (Hana Hrušková), M-O-A (Adéla Moravcová), Pá (Pavčina Tichá),

korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)

